

Sygn. akt: IX C 1149/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2018r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Garbowicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Agnieszka Grzesiak

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2018r. w Opolu

sprawy z powództwa (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.**

przeciwko M. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. na rzecz pozwanego M. S. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I X C 1149/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 lutego 2018r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego M. S. kwoty 973,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu. Twierdził, że pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. (wierzycielem pierwotnym) w dniu 16 lipca 2016r. umowę pożyczki o nr. (...), spełniającej wymogi ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim. Pozwany nie wywiązał się z umowy, nie dokonywał spłat pożyczki, umowa została wypowiedziana z dniem 8 lipca 2017r. . W dniu 20 lipca 2017r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu do pozwanego wierzytelności na rzecz powoda. Powód zawiadomił pozwanego o przelewie. Na dochodzoną kwotę składa się 952,93 zł – suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, 20,83 zł – suma odsetek umownych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której zostały wystawione dokumenty księgowe, stanowiące podstawę powództwa. Wierzytelność z tytułu w/w umowy została sprzedana na rzecz powoda dnia 12 sierpnia 2016 r. Umowa cesji została zawarta w formie pisemnej, a jej integralną częścią był załącznik w formie elektronicznej zawierający wykaz dłużników oraz wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej względem pozwanego.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu. Zarzucił, że powód nie wykazał istnienia po jego stronie legitymacji procesowej. Nie wykazał, że źródłem jego powoda jest umowa pożyczki zawarta przez pozwanego ze spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz, że doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności na mocy której powód nabył wierzytelności wynikające z pożyczki zawartej przez pozwanego z (...). Na tę okoliczność powołał jedynie dowód w postaci pisma z dnia 4 października 2017 r. pt. „Zawiadomienie o przelewie wierzytelności”, które zostało wysłane przez rzekomego pełnomocnika powoda - pana A. Z. (do przedmiotowego Zawiadomienia nie dołączono pełnomocnictwa uprawniającego do jego złożenia). Powód zaprzeczył, że pismo to zostało mu doręczone.

Ponadto pozwany zarzucił, że powód nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności, przez co nie wykazał nabycia wierzytelności, z której wywodzi swe roszczenia. Przedłożenie umowy przelewu wierzytelności pozwoliłoby rozwiązać wątpliwości, które wynikają z pisma powoda z dnia 4 października 2017 r., że umowa przelewu wierzytelności została rzekomo zawarta już 20 lipca 2016 r., tj. 4 dni po udzieleniu pozwanemu pożyczki przez (...). Mając to na uwadze jak i fakt, że pozwany dowiedział się o przelewie wierzytelności dopiero z pozwu powoda, należałoby uznać taki przelew wierzytelności za sprzeczny z właściwością zobowiązania (art. 509 § 1 KC) i zasadami współżycia społecznego, a tym samym - nieważny (art. 58 § 1 i § 2 KC). Jak bowiem widać, jeżeli rzeczywiście doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności 20 lipca 2016 r., to celem (...) od samego początku nie było prowadzenie uczciwej działalności w zakresie udzielania pożyczek, a jedynie chęć uzyskania szybkiego zysku kosztem pozwanego. Twierdził, że spłacił już należności wynikające z umowy pożyczki na rzecz (...).

Nieścisłości w datach pism dołączonych do pozwu wywołują wątpliwości, czy rzeczywiście doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności w dniu 20 lipca 2016 r. Jeżeli w piśmie z dnia 24 maja 2017 r. (...) (w osobie rzekomego pełnomocnika - A. Z., którego to pisma pozwany nie otrzymał) wypowiedział umowę pożyczki, oznaczałoby to, że w ocenie (...) nie doszło do przelewu wierzytelności, skoro po upływie 10 miesięcy od dnia rzekomego przelewu (...) nadal uważał się za wierzyciela, uprawnionego do wypowiedzenia pożyczki. Ponadto, skoro do przelewu doszło już 20 lipca 2016 r., to dlaczego powód zażądał zapłaty dopiero pismem z dnia 4 października 2017 r.

Pozwany twierdził też, iż spłacił całą kwotę pożyczki wraz z należnościami towarzyszącymi na rzecz (...). Zaznaczył, że nie otrzymał od (...) zawiadomienia, o którym mowa w art. 512 KC. Tym samym wszelkie płatności dokonane były na rzecz (...) i skutkowały względem ewentualnego nabywcy wierzytelności.

Wyjaśnił, iż do zawarcia umowy pożyczki doszło za pośrednictwem strony internetowej (...). Złożył wydruki zrzutów ekranu z konta pozwanego w tymże serwisie: 2 wydruki z widokiem danych osobowych pozwanego, 1 wydruk z widokiem historii pożyczek, 1 wydruk z widokiem strony, z której można pobrać formularze informacyjne, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Z wydruku historii pożyczek widać, że pozwany spłacił pożyczkę w kwocie 2.500,00 zł o nr. (...) - jest to ten sam nr pożyczki, na który powołuje się powód w pozwie i w załączonych do niego dokumentach (pismach z dnia 4 października 2017 r., 19 kwietnia 2017 r. oraz 24 maja 2017 r.). Na dowód spłaty pozwany złożył także potwierdzenia przelewów: z dnia 18 lipca 2016 r. dokumentujące udzielenie pożyczki przez (...) oraz z dnia 18 sierpnia 2016 r., 10 września 2016 r., 12 września 2016 r. oraz 19 grudnia 2016 r. dokumentujące spłatę pożyczki przez pozwanego, na łączną kwotę 5.656,25 zł. Spłaty pożyczki były dokonywane za pośrednictwem panelu klienta na stronie internetowej (...) (zgodnie z tytułem przelewu z dnia 18 lipca 2016 r.). Obsługę tych płatności zapewniała spółka (...) S.A. Złożył też formularz informacyjny (o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim) pobrany ze strony internetowej (...) dot. w/w pożyczki, z którego wynika, że całkowita kwota zadłużenia to 5.338,75 zł (strona 2 formularza). Oznacza to, że pozwany dokonał spłaty całości zadłużenia wobec (...) w roku 2016.

Podnosił też z treści formularza informacyjnego wynika, że znaczna część zadłużenia wobec (...) spłacona przez pozwanego, była nienależna.

Wskazując na z art. 359 § 2¹ KC, podnosił też, że gdyby pozwany płacił pożyczkę zgodnie z harmonogramem (a nie spłacił ją przed czasem już w roku 2016), na dzień 16 stycznia 2019 r. musiałby zapłacić łącznie około 626,03 odsetek maksymalnych (liczonych według stawki 10% w stosunku rocznym). Razem z pożyczką daje to kwotę 3.126,03 zł.

Ustalenie opłat towarzyszących pożyczce (administracyjnych i przygotowawczych) w kwocie równej ponad dwa tysiące złotych przy pożyczce w wysokości 2.500,00 zł stanowi w istocie obejście przepisów o odsetkach maksymalnych, jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i z tego powodu jest nieważne (art. 58 KC, art. 353¹ KC i art. 5 KC). Jako że pożyczka z (...) jest umową zawartą z konsumentem, takie postanowienia umowne należy także uznać za niedozwolone, w rozumieniu art. 385¹ KC, zgodnie z którym postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (umowa pożyczki została zawarta za pośrednictwem strony internetowej i jej treść nie była indywidualnie uzgodniona z klientem). Taki pogląd znajduje potwierdzenie w wielu orzeczeniach sądów powszechnych, np. w wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi Wydział III Cywilny Odwoławczy z dnia 16 listopada 2016 r. sygn. akt III Ca 1377/16, w wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach Wydział III Cywilny Odwoławczy z dnia 14 marca 2017 r. sygn. akt III Ca 142/17 czy w wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział IX Cywilny sygn. akt IX Cupr 940/14.

Skoro powód dochodzi w niniejszym pozwie zapłaty jedynie kwoty 974,00 zł to oznacza, że uznał pozostałą część zadłużenia za spłaconą (zwłaszcza że w piśmie z dnia 4 października 2017 r. domagał się zapłaty kwoty 4.292,11 zł co oznaczałoby, że powód uznał spłatę do wysokości 4.292,11 zł - 974,00 zł = 3.318,11 zł, tj. więcej niżeli kwota wskazana powyżej). W związku z tym, że z całej kwoty zadłużenia wynikającej z formularza informacyjnego (5.338,75 zł) co najmniej 2.212,72 zł (5.338,75 zł - 3.126,03 zł) jest nienależne z powodu abuzywności postanowień umowy, to żądanie zapłaty części tej kwoty także jest niedopuszczalne.

Z ostrożności procesowej podniósł również zarzut przedawnienia na podstawie art. 722 KC.

W odpowiedzi na powyższe stanowisko pozwanego, powód oświadczył, że w dniu 16.07.2016r. pozwany zawarł umowę pożyczki ratalnej z wierzycielem pierwotnym. Wierzyciel pierwotny udziela pożyczek za pośrednictwem sieci Internet. W celu udzielenia pożyczki, pożyczkobiorca dokonuje rejestracji oraz tworzy profil na stronie (...)pl. (...) zasady rejestracji oraz tworzenia profilu określa Regulamin, który jest udostępniany pożyczkobiorcy przed dokonaniem rejestracji na stronie internetowej. Pozwany przeszedł pozytywnie proces weryfikacji. Następnie wierzyciel pierwotny wypłacił pożyczkobiorcy środki wynikające z zawartej umowy. Umowa zawarta była w formie elektronicznej i nie wymagała podpisu. Zgodnie z umową pożyczkobiorca zobowiązał się zwrotu kwoty pożyczki, zgodnie z harmonogramem. Wysokość kwoty do zwrotu została wskazana w treści umowy pożyczki i jej załączników. Strona pozwana starając się o udzielenie pożyczki w określonej wysokości otrzymała wyczerpującą informację o wysokości w/w kwoty. Pożyczkobiorca nie musiał w tym celu dokonywać żadnych dodatkowych obliczeń i kalkulacji. Pozwany dokonał częściowej zapłaty należności, tym samym uznał swój dług. Powód dokonał rozliczenia powyższych wpłat stosownie do § 5 punkt 4 i 5 umowy. Pozwany wpłacił 18.08.2016r- 178,10 zł, 10.09.2016r.- 177,96 zł, 18.12.2016r- 718,46 zł, 8.11.2017r-3.393,67 zł.

W dniu sporządzenia pozwu do zapłaty pozostawały: kwota 952,93 zł-tytułem sumy niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, kwota 20,83 zł - suma odsetek umownych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu.

W związku z niewywiązaniem się przez pożyczkobiorcę z warunków umowy, powód wezwał go do uregulowania zaległości, pozwany uregulował jedynie pierwszą ratę w kwocie 178,10 zł. Drugą ratę z jednodniowym opóźnieniem. Zaprzestał wpłat do dnia 18.12.2016r. W dniu 18.12.2016r. uiszczył 718,46 zł. Po tej dacie nie nastąpiła żadna wpłata (aż do dnia 08.11.2017r.). W wezwaniach do zapłaty i w wypowiedzeniu umowy wskazano kwoty, jakie w dniu sporządzenia pisma stanowiły zadłużenie. Wobec zignorowania wezwań do zapłaty, umowa pożyczki została

wypowiedziana, a kwota z niej wynikająca stała się wymagalna w dniu 08.07.2017r. tj. wraz z upływem okresu wypowiedzenia umowy. Zdaniem powoda to pozwany powinien wykazać, że nie otrzymał pisma o wypowiedzeniu umowy, że spłacił pożyczkę i nie było podstaw do jej wypowiedzenia. Dopiero w dniu 08.11.2017r. nastąpiła kolejna wpłata pozwanego w kwocie 3.393,67 zł. Powód uwzględnił ją podczas ustalania wartości przedmiotu sporu.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego o braku legitymacji procesowej, oświadczył, że transakcja nabycia wierzytelności oraz umowa cesji objęte zostały przez strony klauzulą poufności, wobec czego powód respektując zapisy umowne, nie przedłożył pełnego brzmienia umowy. Umowa ta dotyczyła bowiem większej liczby cedowanych wierzytelności, a ujawnienie pełnej treści oraz wszystkich informacji w niej zawartych, wiązałoby się także z ujawnieniem danych osobowych pozostałych dłużników. Wskazywał, że zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym. Sposób uwierzytelniania dokumentów przez zawodowych pełnomocników został uregulowany, odpowiednio, w art. 4 ust. 1b ustawy z 26.5.1982 r. - Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 615 ze zm.), art. 6 ust. 3 ustawy z 6.7.1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 233 ze zm.), art. 9 ust. 3 ustawy z 1.4.2001 r. o rzecznikach patentowych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 221) oraz art. 27 ust. 3 ustawy z 8.7.2005 r. o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 1150 ze zm.). Poświadczenie powinno zawierać podpis danego pełnomocnika, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia. Oznacza to, że poświadczenie stanowi dowód, że odpis dokumentu jest zgodny z oryginałem, a ponadto, że samo poświadczenie jest prawdziwe (por. art. 244 k.p.c.).

W rozpoznawanej sprawie konieczność dołączania do akt sprawy ewentualnych oryginałów dokumentów rodziłoby duże komplikacje nie tylko ze względu na ich obszerność, ale także dlatego, iż ten sam dokument jest potrzebny powodowi przy równoczesnym dochodzeniu wielu wierzytelności nabytych w drodze przedmiotowej umowy cesji. Złożone zostały ich odpisy poświadczające zgodność z oryginałem, a zatem nie ma potrzeby składania przez stronę pełnego brzmienia umowy cesji (wyrok z uzasadnieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27.04.15r., sygn. akt I ACA 1598/14). Zgodnie z aktualnym orzecznictwem, nie można bowiem uznać, że przedłożenie przez powoda dowodu nabycia wierzytelności w postaci wyciągu z umowy cesji (a nie pełnej wersji umowy) stanowi samo w sobie przeszkodę do uwzględnienia wniosku. „Niema podstaw do automatycznej dyskwalifikacji przydatności tego typu dokumentów w postępowaniu klauzulowym z tej przyczyny, że brak jest w nich odzwierciedlenia pełnej treści zawartej pomiędzy cedentem a cesjonariuszem umowy” (postanowienie z uzasadnieniem Sąd Okręgowy w Gdańsku z 12.10.2015r., sygn. XVI Cz 1097/15). Strona powodowa zaczerniła pola dotyczące pozostałych wierzytelności w celu ochrony danych osobowych pozostałych dłużników. Dane pozostałych dłużników nie są potrzebne do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a ponadto podlegają ochronie prawnej. Ujawnienie zaczernionych informacji mogłoby rodzić po stronie powodowej odpowiedzialność odszkodowawczą oraz dyscyplinarną (pełnomocnik). W przedstawionym przez powoda wyciągu z umowy przelewu wierzytelności, znajduje się zestawienie zawierające listę dłużników i dane przedmiotowe, a w tym strony pozwanej w niniejszej sprawie. Są to informacje indywidualizujące przedmiotową wierzytelność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.07.2016r. pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki w formie elektronicznej. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wypłacił pożyczkobiorcy 2.500 zł z tytułu umowy pożyczki. W umowie ustalono, że całkowita kwota jaką będzie musiał spłacić pożyczkobiorca wynosić będzie 5.338,75 zł. Pożyczka miała być spłacana w 30 miesięcznych ratach w wysokości 177,96 zł. W umowie ustalono, że pozwany zobowiązany będzie do zapłaty prowizji w kwocie 2.502,90 zł, w tym opłata przygotowawcza wynosząca 25% całkowitej kwoty pożyczki tj. 1.878,00 zł, opłata administracyjna, naliczana proporcjonalnie do okresu rzeczywistego kredytowania, wynosząca 30% całkowitej kwoty pożyczki w skali roku tj. 624,90 zł.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. udziela pożyczek za pośrednictwem sieci Internet. W celu udzielenia pożyczki, pożyczkobiorca dokonuje rejestracji oraz tworzy profil na stronie (...)pl. (...) zasady rejestracji oraz tworzenia profilu określa regulamin, który jest udostępniany pożyczkobiorcy przed dokonaniem rejestracji na stronie internetowej.

Dowody: wydruk-k.51, 52, 53, 54, dowód przelewu-k.55, formularz-k.62-68;

Spląty pożyczki były dokonywane przez pozwanego za pośrednictwem panelu klienta na stronie internetowej (...). Obsługę tych płatności zapewniała spółka (...) S.A. Pozwany dokonał spląty z tytułu pożyczki w roku 2016 na łączną kwotę 5.654,25 zł, w szczególności w dniu 18.08.2016r wpłacił 178,10 zł, 10.09.2016r. – 177,96 zł, 12.09.2016r- 1.285,62 zł, 19.12.2016r- 1.334,81 zł, 19.12.2016r- 1.959,30 zł, 19.12.2016r.- 718,46 zł.

Dowody: potwierdzenia przelewu-k. 56, 57, 58, 59, 60, 61;

W dniu 19 kwietnia 2017r. A. Z. – w imieniu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. sporządził dla pozwanego pismo „ostateczne wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki”, w którym wezwał pozwanego do zapłaty zaległości w kwocie 539,42 zł do 3 maja 2017r. oraz następnych rat, zgodnie z harmonogramem.

Dowód: pismo-k.11;

W dniu 24 maja 2017r. A. Z. – w imieniu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. sporządził dla pozwanego pismo „wypowiedzenie umowy pożyczki”, w którym wskazał, że do 23 maja 2017r. pozwany nie dokonał spląty wymagalnych rat pożyczki i z powodu nieuregulowania zaległości w wysokości 724,55 zł wypowiada w imieniu pożyczkodawcy umowę pożyczki pod warunkiem wstrzymującym – dokonaniem spląty całej zaległej kwoty do 7 czerwca 2017r. Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 30 maja 2017r.

Dowody: pismo-k. 13-14, odpis książki nadawczej-k.75-77, potwierdzenie doręczenia-k.78-79;

W dniu 4 października 2017r. A. Z. – w imieniu powoda- sporządził dla pozwanego zawiadomienie o przelewie wierzytelności, w którym napisał, że w wyniku zawarcia w dniu 20.07.2016r. umowy przelewu wierzytelności przysługująca (...) sp. z o.o. od pozwanego wierzytelność z tytułu zawarcia umowy numer (...) z dnia 16.07.2016r. która na dzień 4.10.2017r. wynosi 4.292,11 zł została przelana na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G..

Dowód: pismo-k. 10;

W dniu 20 lipca 2017 r. (...) sp. z o.o. w W. zawarł z (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. umowę sekurytyzacji, w której (...) sp. z o.o. w W. oświadczył, iż przysługują wierzytelności pieniężne określone w załączonym do umowy zestawieniu wierzytelności będące przedmiotem przelewu oraz że przelewa te wierzytelności na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G., a powód oświadczył, że przelew tych wierzytelności bezwarunkowo przyjmuje.

Dowód: umowa (...);

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód, jako strona inicjująca proces, był obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swoje roszczenie. Powinność taka wynika wprost z treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c. - w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 973,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wskazując, że wynika ona z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z (...) sp. z o.o. w W.. Do powoda należało wykazanie wszystkich przesłanek uzasadniających żądanie pozwu, zwłaszcza

istnienia wymagalnej wierzytelności względem pozwanego, wynikającej z zawartej umowy pożyczki numer (...) z dnia 16.07.2016r. oraz skutecznego jej nabycia w drodze przelewu wierzytelności.

Pozwany domagając się oddalenia powództwa, podniósł zarzut braku legitymacji po stronie powoda, abuzywności klauzul umownych oraz zarzut przedawnienia roszczenia. Z materiału dowodowego wynikało, że pozwany na podstawie umowy pożyczki numer (...) z dnia 16.07.2016r. otrzymał od (...) sp. z o.o. w W. 2.500 zł, natomiast zgodnie z umową zobowiązany był zwrócić pożyczkodawcy 5.338,75 zł- w 30 ratach miesięcznych w wysokości 177,96 zł. Pozwany wykazał, że do 19 grudnia 2016r. zwrócił pożyczkodawcy łącznie 5.654,25 zł, w szczególności w dniu 18.08.2016r wpłacił 178,10 zł, 10.09.2016r. – 177,96 zł, 12.09.2016r- 1.285,62 zł, 19.12.2016r- 1.334,81 zł, 19.12.2016r- 1.959,30 zł, 19.12.2016r.- 718,46 zł.

W ocenie Sądu rację miał pozwany, że powód nie wykazał, iż nabył wierzytelność dochodzoną pozwem przeciwko pozwanemu. Powód dochodząc w procesie spełnienia świadczenia jest obowiązany wykazać, iż takie roszczenie mu przysługuje. Pomimo zarzutów pozwanego dotyczących niewykazania faktu nabycia wierzytelności, do zamknięcia rozprawy powód nie przedłożył kompletnej umowy przelewu wierzytelności, na którą się powoływał, w szczególności załącznika do tej umowy w postaci zestawienia wierzytelności objętych tą umową, czy też odpisu tego dokumentu. Brak tych dowodów uniemożliwił Sądowi weryfikację, czy na stronę powodową skutecznie została przeniesiona wierzytelność wobec pozwanego. Zarazem z przedłożonych przez stronę powodową kserokopii części umowy sekurytyzacji, w żaden sposób nie wynika, iż umową tą objęta była cesja wierzytelności z tytułu zadłużenia pozwanego. Strona powodowa w żaden inny sposób nie wykazała tego, że przedmiotem umowy o przelew wierzytelności była wierzytelność przysługująca od pozwanego.

Jest rzeczą powoda, czy nabywa wierzytelności masowo czy pojedynczo, czy do umowy przelewu dołącza jeden załącznik w wieloma danymi osobowymi, w szczególności takimi, których zobowiązuje się nie ujawniać, czy wiele załączników- każdy z opisem jednej wierzytelności. Okoliczności te nie mają znaczenia dla pozwanego, który może skutecznie podnosić wszelkie zarzuty związane z konkretną wierzytelnością, a masowość obrotu wierzytelnościami nie zwalnia powoda z obowiązku dowodzenia wszelkich okoliczności spornych w konkretnej sprawie- takich jak istnienie, nabycie i wysokość zobowiązania. Powód zawodowo trudni się obrotem wierzytelnościami i dochodzeniem roszczeń z tego tytułu, a przy tym reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, stąd wymagać należy od niego staranności na dużo wyższym poziomie, gdy chodzi o wskazywanie dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne.

Powód jako dowód potwierdzający przelew wierzytelności, przedstawił kserokopię strony pierwszej umowy sekurytyzacji z dnia 20 lipca 2016r. (k.84) kserokopię tabeli zawierającej pozycje od numeru 101 do 145 (k.85) na której znajduje się najprawdopodobniej kilkadziesiąt pozycji zawierających najprawdopodobniej wierzytelności których umowa dotyczyła oraz ostatnią stronę umowy sekurytyzacji z dnia 20 lipca 2016r.(k.86). Kserokopia tabeli zawierająca pozycje od numeru 101 do 145 obejmuje najprawdopodobniej wierzytelności będące przedmiotem umowy cesji, ale z całą pewnością tego stwierdzić nie można, albowiem powód nie przedłożył załącznika w postaci wykazu wierzytelności, o którym mowa w § 2 umowy sekurytyzacji, w którym miały być wyszczególnione wszystkie wierzytelności objęte cesją. Przedmiotu cesji nie należało zaś ustalać w oparciu o sam fakt posiadania dokumentów wskazujących na istnienie wierzytelności (...) sp. z o.o. w W., bo aczkolwiek uprawdopodobniają one, że do cesji doszło to jednak w żaden sposób nie dowodzą nabycia wierzytelności. Wskazać należy, iż dokument znajdujący się na k. 85 akt - kserokopia fragmentu załącznika do umowy nie stanowi odpisu załącznika do umowy sekurytyzacji z dnia 20 lipca 2016r. jako że nie spełnia ustawowych wymogów dotyczących sporządzania przez radcę prawnego odpisów dokumentów, które określone zostały w przepisach art. 129 k.p.c. i art. 97 i 98 ustawy prawo o notariacie. Poświadczenie przez fachowych pełnomocników dokumentów składanych do akt musi spełniać standardy określone w odpowiednich przepisach ustawy prawo o notariacie. Przepisy te przez analogię należy stosować do czynności poświadczającej wykonywanej przez radcę prawnego. Skutkiem niedotrzymania przez pełnomocnika powoda warunków czynności poświadczającej określonej w tych przepisach, dokumenty na k. 84,85,86 nie mogły zostać potraktowane jako odpis załącznika numer 1 do umowy z dnia 20 lipca 2016r. Wyjaśnić wypada, że z treści art. 112 § 2 w zw. z art. 110 § 3 ustawy prawo o notariacie wynika, że odpis sporządzony przez notariusza mający więcej niż jeden arkusz powinien być

ponumerowany, połączony, parafowany i spojony pieczęcią. Z uwagi na powyższe, należy przyjąć, iż w sytuacji, gdy radca prawny poświadcza odpis dokumentu mający więcej niż jedną stronę, powinien dokonać poświadczenia na każdej stronie, umieszczając na każdej klauzulę legalizacyjną, albo złączyć i ponumerować wszystkie strony tak by stanowiły jedną całość i dokonać uwierzytelnienia całości, po uprzednim parafowaniu każdej ze stron.

Przedłożony fragment załącznika do umowy sekurytyzacji z dnia 20 lipca 2016r., powyższych wymogów nie spełnia. Występujący w sprawie pełnomocnik, nie sporządził odpisu całego dokumentu. Ponadto zgodnie z art.6 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu. Skoro zatem pełnomocnik przedłożył jedynie jedną stronę załącznika do umowy, a nadto dokonał zasłonięcia jej fragmentów to powinien zaznaczyć to w poświadczeniu. Jako że złożony do akt dokument nie odwzorowuje oryginału, nie mógł stanowić dowodu przelewu wierzytelności przysługującej dotychczasowemu wierzycielowi wobec pozwanego na rzecz powoda. W konsekwencji powyższego Sąd stwierdził, iż trafny był zarzut pozwanego, że powód nie wykazał, iż nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela.

Trafnie pozwany podnosił ponadto, że aczkolwiek przekazał pożyczkodawcy ustaloną w umowie opłatę przygotowawczą i opłatę administracyjną w kwocie łącznej 2.502,90 zł, to postanowienie umowne w tej kwestii było niezgodne z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., art. 353¹ k.c. oraz stanowiło obejście przepisu art. 359 § 2¹ k.c. o odsetkach maksymalnych. Nie budziła wątpliwości okoliczność, że w/w umowa pożyczki została zawarta na podstawie wzorca umownego, między przedsiębiorcą zajmującym się zawodowo udzieleniem pożyczek, a osobą fizyczną, która dokonała czynności prawnej w zakresie niezwiązanym bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Zatem pozwanemu przysługiwał status konsumenta, co z kolei uzasadniało ocenę przesłanek z art. 385¹ § 1 i 4 k.c. - zgodnie z którym postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Dodać należy, że powód nie wykazał także od kiedy i od jakich kwot skapitalizowane zostały odsetki, jaka kwota zadłużenia stanowiła bazę do naliczenia odsetek i jak została wyliczona. Ma to istotne znaczenie wobec zmieniającej się wysokości stopy lombardowej. Nie przedstawił matematycznego sposobu obliczenia odsetek. Pozwany kwestionował powództwo w całości, więc również roszczenie w tym zakresie winno być wykazane.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd uznał, że wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. strona powodowa nie udowodniła okoliczności faktycznych, z których wywodziła dochodzone roszczenie. W konsekwencji powyższego powództwo oddalono.

Zasądzenie od powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. na rzecz pozwanego M. S. kwoty 270,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wynik procesu oraz treść art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r.